

PETER VAN STEEN

lang het duurde voor zoo'n dam klaar was, of er ook met vloed werd gewerkt en was eensklaps in een heel gesprek met de arbeiders gewikkeld. Dr Van Leeuwen stond een beetje terzijde, wit en verlaten. De jongen scheen hem geheel vergeten te zijn. Ten slotte werd Van Leeuwen ongeduldig, liep vast een paar passen door, keek toen om. Freek stond, met den rug naar hem toe, druk te praten en te gebaren. Dr Van Leeuwen keek toe met brandende oogen. Hopeloos verlaten en treurig leek hij zoo. Eindelijk werd het hem toch te machtig.

„Kom Freek.”

De jongen draaide zich om, zag den ander een eindje verder staan, knikte, praatte nog even door. Daarna kwam hij pas, een sigaret rookend terug.

„Nou nou, wat had jij 't druk.”

„Aardige menschen, ik heb nog 'n saffie ook van ze gehad.”

„Een wat?”

„Een saffie.”

„Wat is dat?”

„Een sigaret.”

„O! Niet veel lekkers zeker.”

Freek voelde zich kleuren, werd driftig, wilde iets zeggen, haalde toen, bijna onmerkbaar, de schouders op.

„Gooi dat smerige ding toch weg, ba, wat 'n stank. Ik heb wel een betere voor je.” Hij greep naar zijn sigarettenkoker, maar ziende dat de jongen bleef doorrooken, liet hij het ding waar het zat. „Hoe kun je . . . ?” Verder kwam hij niet. Plotseling werd hij zich zijn belachelijke houding bewust en zweeg beschaamd. Dat een man als hij zich zoo kon bloot geven! Hij voelde drift in zich oplaaien. „Zou je die snotneus niet met z'n heele boeltje op den trein zetten en naar huis sturen? Had hij daarvoor . . . ?”

Het was dien dag de tweede maal, dat hij naar de dankbaarheid als schild greep. Enkele seconden later was zijn drift gezakt en voelde hij zich mateloos ellendig. Zwijgend liepen ze verder. Freek had zijn sigaret op en floot zachtjes voor zich heen. Pas toen zij in het eenige hotel dat Camperduin heeft, zaten, scheen er weer een toenadering te komen. Tenminste van den kant van Dr Van Leeuwen, want de jongen was zich van geen kwaad bewust. Toen de kellner vroeg wat de heeren zouden gebruiken bestelde Dr Van Leeuwen een kop koffie en Freek een glas limonade.

„Dat was een flinke wandeling, hè?” begon hij toen de kellner zich verwijderd had.

„Nou, ik ben moe,” antwoordde de jongen.

„Dan kunnen we hier mooi uitrusten.”

„Ja. Jammer dat ik m'n badpak niet meegenomen heb.”

„Had je zoo graag in zee gewild?”

„Nou!”

Even hing weer een stilte tusschen hen.

„Morgen komt er weer 'n dag,” zei Freek toen.

„Wees maar voorzichtig.”

Freek lachte overmoedig.

Het gesprek dat zoo moeizaam op gezet was, stokte weer. Er was even afleiding toen de kellner kwam. Met beleefde, onderdanige bewegingen zette hij het blad op de punt van de tafel, nam toen eerst de koffie, daarna het schoteltje met klontjes en zette beide